

ἙΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ

ΜΑΤΘΑΙΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΤ'. ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

Ἑρμ. 10.
17.

« **ΑΡΑ** ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, λέγει ὁ θεηγό-
» ρος Παῦλος, ἡ δὲ ἀκοή διὰ ῥήματος θεοῦ ». Τούτων τῶν ἀποστολικῶν λόγων τὴν ἀπόδειξιν καταλαμβάνομεν ἐξόχως ἐκ τῆς ἰσορίας τοῦ σήμερον ἀναγνωσθέντος εὐαγγελίου. τὸ εἰς τὸν παράλυτον γενόμενον θαῦμα δύναμιν εἶχε κραταιοτάτην πρὸς τὸ καταπεῖσαι πάντα τοὺς ἰδόντας αὐτὸ διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶν ἀληθινὸς θεός· διότι τίς ἄλλος ἢ γνωρίζει τὰ ἀπόκρυφα ἀμαρτήματα, ἢ διακρίνει τοὺς ἐνδομύχους λογισμοὺς τῆς καρδίας, ἢ δι' ἐνὸς μόνοῦ λόγου σφίγγει καὶ ἐνδυναμοῖ παραλελυμένα καὶ ἄτονα μέλη εἰμὴ εἰς καὶ μόνος ὁ καρδιογνώστης καὶ παντοδύναμος θεός; Καὶ ὁμως οἱ μὲν γραμματεῖς ἔλεγον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶν ἄνθρωπος βλάσφημος, ὁ δὲ κοινὸς λαός, ὅτι ἐστὶν ἄνθρωπος μόνον θαυματουργός· πλήθη ἀνθρώπων ὑπέριμετρα οὐδὲ τοῦτο, οὐδὲ τ' ἄλλα θαύματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶδον, διὰ ῥήματος μόνον θεοῦ, ἤγουν διὰ τῶν εὐαγγελικῶν λόγων, τὴν ἰσορίαν τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤκουσαν, καὶ ὁμως ἐπίστευσαν, ὅτι ὁ ταῦτα ποιήσας Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶ τέλειος θεός. Μάτην λοιπὸν ζητοῦσι

τινὲς θαυμάτων ὄρασιν πρὸς φωτισμὸν καὶ στερέωσιν καὶ αὔξησιν τῆς πίστεως· διότι εἰς τοὺς ἀξίους αὐτῆς ἀρκεῖ ἡ ἀκοή, καὶ ὁ λόγος τοῦ θεοῦ ὁ δι' αὐτῆς εἰσερχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν αὐτὸς καὶ φωτίζει, καὶ στηρίζει, καὶ αὔξει τὴν ἀληθινὴν θεογνωσίαν καὶ εὐσέβειαν. Ἵμεῖς οὖν, εὐλογημένοι χριστιανοί, ἐτοιμάσατε ἀκοὴν προσεκτικὴν καὶ εὐλαβητικὴν, ἡμεῖς δὲ προσάξομεν εἰς τὰς ἀκοὰς ὑμῶν τοῦ θεοῦ τὸν λόγον, τὸν ἅγιον καὶ ἀληθινόν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμβὰς ὁ Ἰη- Ματ. 9.
11.
σοῦς εἰς πλοῖον, διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

Οἱ Γεργεσηνοὶ ἐξέβαλον τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς χώρας αὐτῶν· ἦν δὲ ἡ τούτων χώρα, ἡ Γεργεσα εἴτε Γέρασα, παραθαλάσσιος τόπος τῆς θαλάσσης τῆς Τιβερίδος κατὰ τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος κείμενος· ὅθεν εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον, διεπέρασε τὴν θάλασσαν τῆς Τιβερίδος, « καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ματ. 2.
11.
» ἰδίαν πόλιν », ἤγουν εἰς τὴν Καπερναοῦμ. Ταύτην δὲ ὁ ἱερός εὐαγγελιστὴς ὀνομάζει ἰδίαν πόλιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ ἐν

αὐτῇ εἶχε τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ, ὡς ἀλ-

[Ματ. 4, 18. λαχοῦ μαρτυρεῖ ὁ αὐτός, λέγων· « Καὶ κα-
» ταλιπῶν τὴν Ναζαρέτ, ἐλθὼν κατώκησεν
» εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ».

αὐτ. 9,
2.

Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικόν, ἐπὶ κλίνης βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον, ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Δύο παραλυτικούς ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τὸν μὲν ἐπὶ τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας, περὶ οὗ μόνος ὁ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ἐν τῷ πέμπτῳ κεφαλαίῳ ἐλάλησεν· τὸν δὲ εἰς τὴν Καπερναοὺμ· περὶ αὐτοῦ δὲ διαλαμβάνει οὐ μόνον ὁ εὐαγγελιστῆς Ματθαῖος, ὡς ἠκούσαμεν ἐν τῷ σημερινῷ εὐαγγελίῳ, ἀλλὰ καὶ ὁ Μάρκος ἐν τῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ, καὶ ὁ Λουκᾶς ἐν τῷ πέμπτῳ. Ἰδοὺ, λέγει, ἤγουν εὐθύς, ὡς ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἰς τὴν Καπερναοὺμ, προσέφερον καὶ παρέστησαν ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν παραλυτικόν. Ἐὰν ὁ παράλυτος οὗτος εἶχεν ὀλίγην δύναμιν κινήσεως, ἤρχετο βέβαια μόνος, περιπατῶν καὶ ἐπιστηριζόμενος, πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· ἐὰν δὲ ἄλλοι ἠδύναντο σαλεῦσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτοῦ, ἔφερον ἂν αὐτὸν βασταζόμενον καὶ ἀνακλινόμενον ἐπ' αὐτούς· ἐπειδὴ δὲ ἀκούομεν, ὅτι σὺν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ ἄραντες αὐτόν, ἔφερον αὐτόν, καὶ οὕτως ἐν τῇ κλίνῃ κατακείμενον παρέστησαν αὐτόν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, φανερόν ἐστίν, ὅτι παραλελυμένα ἦσαν εἰς τὸ παντελὲς καὶ ἀνενέργητα καὶ ἀκίνητα πάντα τὰ μέλη αὐτοῦ· ὥστε

οὐ μόνον αὐτός οὐκ ἠδύνατο ἐγερθῆναι ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλος τις ἠδύνατο ἐξεγεῖραι αὐτόν· διὰ τοῦτο οὖν ἐν τῇ κλίνῃ κατακείμενον παρέστησαν αὐτόν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Τίνων δὲ τὴν πίστιν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός; τοῦ παραλύτου καὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐβάσταζον τὴν κλίνην αὐτοῦ· διὰ τοῦτο δὲ εἶπεν αὐτῶν πληθυντικῶς, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐ μόνον ὁ παράλυτος ἐπίστευεν, ὅτι λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἀλλὰ καὶ οἱ τὴν τούτου κλίνην ἐπιφορτισθέντες καὶ παραστήσαντες αὐτόν τῷ Χριστῷ· ἐνδεχομένως δὲ οὗτοι ἦσαν συγγενεῖς τοῦ παραλύτου ἢ φίλοι ἢ γείτονες ἢ ἄλλοι εὐσπλαγχτικοὶ ἄνθρωποι. Αὐτὰ δὲ τὰ πράγματα ἐφανέρωσαν τὴν πίστιν αὐτῶν τε καὶ τοῦ παραλύτου· διότι, ἐὰν ὁ παράλυτος οὐκ ἐπίστευεν, οὐκ ἰνόμαζεν αὐτόν τέκνον ὁ Ἰησοῦς Χριστός· ἐὰν δὲ οἱ βαστάζοντες αὐτόν οὐκ ἐπίστευον, οὐδὲ τὴν κλίνην μετὰ τσοαύτης προθυμίας ἐπιφορτίζοντο, οὐδὲ ἀνέβαινον εἰς τὴν στέγην τοῦ οἴκου, ὡς λέγει ὁ ἱερός Μάρκος, οὐδὲ ἀπε- Μάρκ. 2, 4. 1. <

μὲν ἄπιστος λέγεται τέκνον θεοῦ, οὐδεὶς δὲ ἀμετανόητος, λαμβάνει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ. Ἡ εἰς Χριστὸν πίστις δίδωσι τῆς υἰοθεσίας τὸ χάρισμα, καὶ ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον τέκνον θεοῦ. « Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ ». Ἡ ἀληθὴς μετάνοια φέρει εὐθὺς τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν· διὰ τοῦτο δὲ ὁ θεάνθρωπος εἶπεν, ὅτι πρέπον ἐστίν, ἵνα κηρυχθῇ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ οὐ μόνον μετάνοια, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τὴν μετάνοιαν διδομένη ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν. « Καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη ». Βλέπε δέ, ὅτι πρῶτον ἐσυγχώρησεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὰς ἁμαρτίας τοῦ παραλύτου, ἤγουν ἰάτρευσε τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὴν ἀσθενειαν, ἔπειτα ἐθεράπευσε τοῦ σώματος αὐτοῦ τὴν παράλυσιν. Ἐκ τούτου μανθάνομεν, ὅτι ἐξ ἁμαρτιῶν πολλάκις ἀσθενοῦμεν· ὅταν δὲ διὰ τῆς μετανοίας ἐξαλείψωμεν τὰς ἁμαρτίας, τότε λαμβάνομεν καὶ τὴν υἰγιαίναν τοῦ σώματος. Τί δὲ ἠκολούθησεν, ὅτε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξεφώνησε τῆς εὐσπλαγχνίας [αὐτοῦ τὰ λόγια πρὸς τὸν παράλυτον, ἤγουν τὸ « Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου »;

Ματ. 9, 3. Καὶ ἰδού τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτος βλασφημεῖ.

Οἱ γραμματεῖς, ἤγουν οἱ νομοδιδάσκαλοι, οἱ ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας καθημενοι, τετυφλωμένοι ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐνόμιζον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἄνθρωπος φιλὸς ἐστίν, οὐχὶ δὲ καὶ θεός. Ὅθεν, ἀκού-

σαντες τὴν δεσποτικὴν αὐτοῦ φωνὴν « Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου », ἐστοχάσθησαν, ὅτι βλασφημεῖ, τὴν ἐξουσίαν τοῦ θεοῦ ἀρπάζων, καὶ θεὸν ἑαυτὸν ποιῶν. Τοιοῦτοι δὲ ἄδικοι καὶ παράλογοι εἰσὶ πολ- λάκις οἱ λογισμοὶ καὶ αἱ κρίσεις τῶν φιλοκατηγόρων ἀνθρώπων· κατακρίνουσι τὴν ἀρετὴν ὡς κακίαν, καὶ ὀνομάζουσι τὸ φῶς σκότος. Βλέπε δὲ τὴν μεταξύ τῶν γραμματέων καὶ τῶν φιλοκατηγόρων διαφορὰν. Οἱ μὲν γραμματεῖς ἐσυλλογίσθησαν μόνον τὰς κατὰ τοῦ Χριστοῦ βλασφημίας, πλὴν οὐκ ἐτόλμησαν ἐκφωνῆσαι, οὐδὲ εἰπεῖν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐβλασφήμησεν· οἱ δὲ κατάλαλοι οὐ μόνον συλλογίζονται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ στόμα ἀνοίγουσι, καὶ τὴν γλῶσσαν κινουσι, παρρησίᾳ κακολογοῦντες, καὶ ἀδίκως κατακρίνοντες τὸν πλησίον αὐτῶν. Ἄκουε δὲ πῶς καταθεατρίζει ὁ θεάνθρωπος τοὺς κεκρυμμένους πονηροὺς καὶ βλασφήμους διαλογισμοὺς τῶν γραμματέων.

Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

Βλέπε τὸν χαρακτῆρα τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Μόνος ὁ θεὸς βλέπει τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὸς μόνος διακρίνει καὶ τὰς πονηρὰς καὶ τὰς καλὰς τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἐνθυμήσεις· ἐβεβαίωσε τοῦτο αὐτὸς ὁ θεός, εἰπὼν διὰ μὲν τοῦ προφήτου Ἰερεμίου « Ἐγὼ Κύριος ἐτάζω καρδίας, καὶ δοκιμάζων, νεφροὺς τοῦ δοῦναι ἐκάστω κατὰ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ » καὶ κατὰ τοὺς καρποὺς τῶν ἐπιτηδευμά-

Ἰωάν. 1,
12.

Ακου. 24,
47.

Ἰερ. 17,
10.

» των αὐτοῦ »· διὰ δὲ τοῦ προφητάνακτος
καλ. 7, 9. Δαβὶδ, « Ἐτάζω καρδίας καὶ νεφρούς ὁ
» θεός ». Τοῦτο δὲ φόβον ἐνστάζει εἰς τὰς
ψυχὰς ἡμῶν, καὶ πείθει ἡμᾶς, ἵνα ἀπέχω-
μεν οὐ μόνον ἀπὸ τῶν πονηρῶν πράξεων,
ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν πονηρῶν λογισμῶν· ὡς
οὖν θεός ἀληθινός ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γνω-
ρίσας τί περὶ αὐτοῦ διαλογίζονται οἱ γραμ-
ματεῖς, εἶπε πρὸς αὐτούς· διὰ τί συλλογι-
ζεσθε πονηρὰ καὶ βλάβη νοήματα κα-
τ' ἐμοῦ; Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἀνακαλύπτει τοὺς
λογισμοὺς αὐτῶν, λέγων·

Ματ. 9, 5. Τί γάρ ἐστιν εὐκολώτερον εἰπεῖν,
ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν,
ἔγειραι, καὶ περιπάτει;

Οἱ γραμματεῖς, ἀκούσαντες τὸν Χριστὸν
εἰπόντα εἰς τὸν παράλυτον « Ἀφένονται
» σοι αἱ ἁμαρτίαι σου », ἐσυλλογίσθησαν,
ὅτι εἶπε λόγια βλάβη. Ὁ οὖν Ἰησοῦς
Χριστός, θέλων ἀποδείξει, ὅτι εἶχεν ἐξου-
σίαν καὶ δύναμιν τοῦ συγχωρεῖν τὰς ἁμαρ-
τίας, πρῶτον μὲν ἔδειξεν εἰς αὐτοῦ· τὴν
θεϊκὴν αὐτοῦ δύναμιν, φανερώσας τὰ ἀπό-
κρυφα τῶν καρδιῶν αὐτῶν, ἔπειτα προβάλλει
εἰς αὐτοὺς τοῦτο τὸ ζήτημα· γραμμα-
τεῖς, λέγει, ὑμεῖς συλλογίζεσθε, ὅτι ἐγὼ
ἔβλασφήμησα, ἐπειδὴ, μὴ ἔχων θεϊκὴν
ἐξουσίαν, εἶπα πρὸς τὸν παράλυτον, « Ἀ-
» φένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου ». εἶπατέ
με οὖν, τί ἐστιν εὐκολώτερον, ἢ συγχώρησις
τῶν ἁμαρτιῶν ἢ ἡ ἔγερσις τοῦ παραλυτι-
κοῦ ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτοῦ; Εἰς τὸ ζήτημα
τοῦτο οὐδὲν ἀπεκρίθησαν οἱ γραμματεῖς.
Φανερόν δὲ ἐστίν, ὅτι, ὅστις δι' ἑνὸς μόνου
λόγου ἐγείρει παράλυτον, ἀκίνητον, κατα-

κείμενον ἐν κλίνῃ, ἐκεῖνος ἔχει δύναμιν
θεϊκὴν· ὅστις δὲ ἔχει θεοῦ δύναμιν, ἐκεῖνος
δύναται συγχωρεῖν καὶ τὰς ἁμαρτίας.
Ταῦτα τὰ δύο ἔργα εἰσὶν ἔργα τοῦ μόνου
θεοῦ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἔργον ἐστὶ τῆς
παντοδυναμίας αὐτοῦ, τὸ δὲ δεύτερον τῆς
ἀπείρου αὐτοῦ εὐσπλαγχνίας. Ἐπειδὴ δὲ
οἱ γραμματεῖς οὐδεμίαν λύσιν ἔδωκαν εἰς
τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ προτεθεὶν ζή-
τημα, λύει αὐτὸς τοῦτο διὰ λόγου ἅμα τε
καὶ ἔργου, λέγων·

Ἴνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ^{Ματ. 1, 6}
ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀ-
φιέναι ἁμαρτίας, (τότε λέγει τῷ
παραλυτικῷ)· ἔγερθεῖς, ἄρῶν σου τὴν
κλίνην, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

Ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν ἐστὶ πρᾶγμα
ἀόρατον· τὴν ἰατρειάν τοῦ παραλύτου ἔ-
βλεπεν ὁ καθὼς ὀφθαλμοφανῶς· ἀποδεικνύει
οὖν ὁ παντοδύναμος Ἰησοῦς τὴν θεϊκὴν
καὶ ἀόρατον αὐτοῦ ἐξουσίαν τοῦ ἀφιέναι
τὰς ἁμαρτίας διὰ τῆς ὁρατῆς καὶ αἰσθητῆς
θεραπείας τοῦ παραλύτου, καὶ ποιεῖ τὸ
ὁρατὸν θαῦμα τῆς ἀόρατου δωρεᾶς ἀπόδει-
ξιν· ταπεινούμενος δὲ ἐσχημάτισε τὸν λόγον
εἰς τρίτον πρόσωπον, ἀνομάσας ἑαυτὸν
υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, καθότι ἐγεννήθη ἐκ τῆς
ἁγίας παρθένου, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδάμ·
« Ἴνα δὲ εἰδῆτε, λέγει, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ
» υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου » συγχωρεῖν τὰς ἁ-
μαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς, ἰδοὺ ποῖαν ἀπόδειξιν
προβάλλω ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν·
τότε στραφείς πρὸς τὸν παράλυτον, εἶπεν·
ἀνάστα, θές τὴν κλίνην σου ἐπάνω εἰς

τοὺς ὤμους σου, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Σημείωσαι δὲ πρῶτον, ὅτι οὐκ εἶπεν, ἐξουσίαν ἔλαβεν, ἢ ἐξουσία αὐτῷ ἐδόθη, ἀλλ' ἐξουσίαν ἔχει· διότι κατὰ φύσιν εἶχε τοιαύτην ἐξουσίαν, φύσει θεὸς ὢν ὁμοούσιος τῷ πατρὶ· δεύτερον, ὅτι τὰ λόγια ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἀμαρτίας, διδάσκουσιν, ὅτι ἡ ἄφεσις τῶν ἀμαρτιῶν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν δίδεται καὶ οὐχὶ εἰς τὴν μέλλουσαν, ἤγουν οὐχὶ μετὰ τὴν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν· τρίτον, ὅτι, ἵνα φύγη τῶν ἀνθρώπων τὸν ἔπαινον, προσέταξε τῷ παραλυτικῷ, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· « Ἐγερθεῖς, » ἄρόν σου τὴν κλίνην, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου ».

Ματ. 9, 6. **Καὶ ἐγερθεῖς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.**

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ δεσποτικὸς λόγος ἔδωκε κίνησιν εἰς τὸ ζωτικὸν πνεῦμα, ἐτόνωσε τὰ νεῦρα, ἔσφιγξε τὰς σάρκας, ἐδυνάμωσε τὰ μέλη· ὁ κλινήρης ἐγείρεται, ὁ κατάκοιτος ἀπὸ τῆς κλίνης ἀνίσταται, ὁ παράλυτος κινεῖται, ὁ ἀκίνητος αἶρει τὸν κράββατον ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ,

καὶ πεφορτισμένος περιπατῶν, ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ τίς ἄλλος δύναται ποιῆσαι ταῦτα εἰμὴ εἰς ὁ θεός; Μάρκ. 2, 12.

Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις. Ματ. 9, 8.

Τὰ περιστώτα πλήθη τοῦ λαοῦ, ἰδόντα τὸ θαῦμα, ἐθαύμασαν ναί, καὶ ἐδόξασαν τὸν θεόν, πλὴν οὐχὶ καθὼς ἔπρεπε· διότι οὐκ ἐδόξασαν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς θεόν, καὶ ὡς ἰδίᾳ δυνάμει τῆς θεότητος αὐτοῦ ποιήσαντα τὸ θαῦμα, ἀλλὰ τὸν θεὸν ἐδόξασαν, ὡς δόντα αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν τοῦ θαυματουργεῖν· ὅπερ ἐστίν, ἐνόμισαν αὐτὸν ἀνθρώπον μόνον θαυματουργόν· « Ἐδόξασαν », λέγει ὁ εὐαγγελιστής, τὰ πλήθη ἐκεῖνα τὸν θεόν, ὅστις ἔδωκεν ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἤγουν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγείρει τὸν παράλυτον ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ θεραπεῦσαι αὐτόν· ἀτελής ἐστὶν ἢ τοιαύτη πίσις· ἴσως δὲ αὐτὴ ὠδήγησεν αὐτοὺς μετὰ ταῦτα πιστεῦσαι, ὅτι ὁ αὐτὸς Ἰησοῦς Χριστὸς τέλειος θεὸς ἐστὶ καὶ τέλειος ἀνθρώπος.